

ဘာသာပြန် စာရေးဆရာ - Action Shap

ကိုးဘုတ်အင်မော်တယ်

(ရုအန်)

(Chapter 916 - 930)

စာစဉ် - ၆၂

Chapter 916

အနီရောင်စံအိမ်

ဇူအန်သည် အပေါ်ပိုင်းတွင် ရိုကျိုးနေဟန်ရှိသော်လည်း စိတ်ထဲတွင် ကြိတ်ရယ်နေသည်။ မင်း ငါနဲ့ဘယ်လို ကစားရမလဲဆိုတာမသိသေးပါဘူး။

ဧကရာဇ်က ရုတ်တရက် ဇူအန်နှင့်ပတ်သက်ပြီး တစ်ခုခုမှားနေသလို ခံစားနေရသည်။ ထိုကောင်လေး နှင်ပတ်သက်ပြီး သူ့အမြဲတမ်း စိတ်တို နေသည်။ တစ်နေ့နေ့တွင် သူသည် ဇူအန်အား သေချာပေါက် သုတ်သင်ပစ် မည်ဟု တေးထားလိုက်သည်။

ဧကရာဇ်က အပေါ်ယံမျက်နှာပြင်တွင် ဘာမှမဖြစ်ဟန်ရှိနေသည်။ သူက ဆက်၍ပြောလိုက်သည်။

"ဒီမနက်အစည်းအဝေးပွဲမှာ ငါတို့ရဲ့ စစ်သူကြီး ချင်ကျန်းက မိစ္ဆာ မကောင်းဆိုးဝါးတွေကိုနှိမ်နှင်းဖို့ မြောက်ဘက်ကို သွားရမယ်လို့ အမိန့်ချ လိုက်တယ်....."

ဇူအန်မှာ ဧကရာဇ် သူ့အား အဘယ်ကြောင့်ထိုသို့ပြောနေသည်ကို မသိ ချေ။ သူကပြန်ပြောလိုက်သည်။

"စစ်သူကြီးက သူ့ရဲ့ ဂုဏ်သတင်းကြောင့် နာမည်ကျော်တယ်..စစ်သည်တွေရဲ့ လေးစားခြင်းကိုခံ ရတယ်...ကျွန်တော်တို့စစ်တပ်က သေချာပေါက် အောင်ပွဲနှင့်အတူ ပြန်လာမှာပါ..."

"စစ်သည်တွေရဲ့ လေးစားတာကို ခံရတယ် ဟုတ်လား..." ဧကရာဇ်ကနာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။ သူကမပြောတော့ပဲ ခေါင်းစဉ်ပြောင်းလိုက်သည်။

"ချင်ကျန်း ထွက်သွားပြီဆိုရင် ချီဘုရင်ရဲ့လက်မောင်းတစ်ဘက် ပြုတ်သွားသလိုဘဲ...ဒါကငါတို့ရဲ့အခွင့်အရေးဖြစ်နိုင်တယ်..."

ဇူအန်မှာ တစ်ချက်တုန်သွားသည်။ ဧကရာဇ်က ချီဘုရင်ကို စပြီးတိုက်ခိုက်တော့မှာလား။ဒါက ဆန်းဟုန်နဲ့ဆန်းရွမ်းတို့ ခန့်မှန်းချက်အတိုင်းဘဲ။ချီဘုရင်ရဲ့ တောင်ပံတွေကို ချိုးပြီးမှ သူ့ကိုအဆုံးသတ်မှာ။

"မင်းက သာယာမှုတွေရှာတဲ့နေရာတွေမှာ အရမ်းတော်တယ်လို့ ငါသိထားတယ်..." ဧကရာဇ်က ဇူအန်အား ရုတ်တရက် ပြုံးပြလိုက်သည်။

ဇူအန်အံ့အားသင့်သွားသည်။

ကိုယ့်လူက ဘာလို့ခေါင်းစဉ်ကို ဒီလိုမြန်မြန်ပြောင်းလိုက်တာလဲ။

သူက စိုးထိတ်နေဟန်ဖြင့်ပြန်ပြောလိုက် သည်။

"ဒါက မမှန်ပါဘူး အရှင်မင်းကြီး...ဒါ ကျွန်တော်ဒီလိုမျိုးညစ်ပတ်တာမျိုး မလုပ်ဖူးပါဘူး..."

ဤကမ္ဘာတွင်ပြည့်တန်ဆာအိမ်များသို့သွားခြင်းသည် မကောင်းမှုမဟုတ် သော်လည်း လူရှေ့တွင် သူသည် ထုတ်မပြောရဲချေ။ ဧကရာဇ်က မည်သည့် အဓိပ္ပါယ်နှင့် ပြောနေသည်အား နားမလည်သော်လည်း ရှိဟုန်လေနှင့် တခြားသူများအတွက်စိုးရိမ်မိသောကြောင့် သူသည် ပြန်ငြင်းဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

"မြို့တော်ကြီးမှာ ငါ့ကိုလိမ်ရဲသေးတယ်ပေါ့...." ဧကရာဇ်၏ မျက်နှာထား က ချက်ခြင်းပြောင်းသွားသည်။

"လပြည့်မြို့တော်နဲ့ အစိုးရပြည့်တန်ဆာအိမ်က အလှလေးတွေက မင်းကို ချစ်ကြတယ်လို့ငါကြားထားတယ်...."

ဇူအန်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။

"ဒါက သူတို့အကြိုက်ဖြစ်နေလို့ပါ..." သူကပို၍ သံသယဝင်လာသည်။ ဧကရာဇ်မည်သည့် အဓိပ္ပါယ်အား ပြောနေသနည်း။ သူနှင့် မိစ္ဆာ ကလန်၏ ဆက်နွယ်မှုအား သိရှိသွားပြီလား။

ဧကရာဇ်က သူ့အား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ဂရုမစိုက်ဟန်ဖြင့်ပြောလိုက်သည်။

"လက်ထောက်အတွင်းဝန် ယုနန်ကို မင်းသိလား...."

"ကျွန်တော်သူ့အကြောင်းနည်းနည်းသိပါတယ်..." ဇူအန်မှာ စိတ်ရှုပ်သွားသည်။

ဧကရာဇ်က ရုတ်တရက် ပြည့်တန်ဆာအိမ်များနှင့် ပြည့်တန်ဆာအကြောင်းပြောနေရာမှာ ယုနန် အကြောင်းသို့ပြောင်းသွားသည်။

"မင်းသူ့ကိုဘယ်လိုထင်လဲ..." ဧကရာဇ်ကမေးလိုက်သည်။

ဇူအန်က ယုနန် က သူ့လိုပင်ချောကြောင်း ပြောချလုနီးဖြစ်သွားသော်လည်း အလျှင် အမြန် ဘရိတ်အုပ်လိုက်သည်။

ထိုအစားသူက

"သူက ဂုဏ်သရေရှိမိသားစုကနေလာပြီးတော့ စိတ်သဘောထားပြည့်ဝတယ်ဆိုပြီးတော့ ဂုဏ်သတင်း ကျော်ဇောပါတယ်...." သူက သူ့ကိုယ်သူတွေးလိုက်သည်။ မှားသည်ဖြစ်စေ မှန်သည်ဖြစ်စေ ယုနန်သည် ဧကရာဇ်၏ ယောက်ဖဖြစ်သည်။

"ရိုးရိုးသားသားပြောစမ်းပါ..." ဧကရာဇ်က သူ့အား စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

"သူက ဇိမ်ခံချင်စိတ်များတယ်...." ဇူအန်သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ယုအိမ်တော်သည် ချီဘုရင်၏ ဘက်တော်သားများဖြစ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဧကရာဇ် ယုနန်အားအဘယ်သို့ကြိုက်နှစ်သက်မည်နည်း။ သူ၏ အတွေ့အကြုံအရ ယုနန်သည် ကြီးမားသော ဝက်ပေါက်ကြီးနှင့်တူသည်။

"ဒီလိုမျိုးတွေ အရသာခံရုံတင်မကဘူး...." ဧကရာဇ်မှာ သေချာပေါက်ပင် ယုနန်အား မကျေမနပ် ဖြစ်နေသည်။

"ငါမင်းကို သူ့ဘေးနားမှာ ထားပေးမယ်... တစ်လအတွင်းသူ့ကိုရအောင် ဖမ်း...."

ဇူအန်မှာ မှင်သက်သွားသည်။

"အရှင်မင်းကြီး ကျွန်တော့်ကို အထင်ကြီးနေတာပါ... ဘယ်လိုမျိုးကြောင့် ကျွန်တော်မျိုးက ဒီလိုမျိုးလုပ်နိုင်မှာလဲ..." လက်ထောက်အတွင်းဝန်သည် တရားရုံးတော်အတွက် သေချာပေါက် အရေးကြီးသော နေရာတစ်ခု ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ယုအိမ်တော်နှင့်ဆက်နွှယ်နေသည်။ ယုနန်သည်

သားအကြီးဆုံးဖြစ်ပြီး သူ၏ ဇနီးသည် ဧကရာဇ်၏ ညီမတော် မင်းသမီး ဖြစ်သည်။ ထိုကဲ့သို့သော နောက်ခံမျိုးနှင့်လူအား အဘယ်ကြောင့် သူစနိုင်း မည်နည်း။

"မင်းတွေးကြည့်ပေါ့... ချီဘုရင်အစေခံတွေကို နန်းတော်ထဲခေါ်ပြီး ယု အိမ်တော်အကြောင်းကို မေးကြည့်..." အင်ပါယာက သူ၏လက်ဖက်ရည် ခွက်အားပြန်ချလိုက်သည်။

ဇူအန်သည် တော်ဝင်စာကြည့်တိုက်မှ ထွက်လာသည့်အခါ သက်ပြင်းချ လိုက်သည်။ သူသည် အမှန်တကယ်ပင် ချီဘုရင်၏ကိုယ်လုပ်တော် အကြောင်းလျှောက်တင်စရာပင် မလိုချေ။

"ဟင်း...ဧကရာဇ်က တော်တော်စာနာစိတ်မရှိတာဘဲ..."

"ဆရာဇူက ဘာသက်ပြင်းချနေတာလဲ..." ညင်သာသောအသံသည် သူ၏ဘေးနားမှ ထွက်လာသည်။

သူလှည့်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ကြင်ယာတော်ပိုင် အားသူ၏အနီးတွင် ပြီး လျှက်တွေ့ရသည်။ သူမကအဖြူရောင်ဝတ်စုံအား ဝတ်ဆင်ထားပြီး အနီ ရောင်ခြုံလွှာအားခြုံထားသည်။ သူမ၏ညင်သာ ပျော့ပြောင်းသော အပြုအမူနှင့် ထပ်ပေါင်းထည့်လိုက်သည့်အခါယနေ့တွင် အလွန်အမင်း ဆွဲ

ဆောင်မှု ရှိနေသည်။

"ကြင်ယာတော်ပိုင်ကို နှုတ်ဆက်ပါတယ်...." ဇူအန်က လေးစားသမှုပြုလိုက်သည်။ ဤနေရာတွင် အထိန်းတော်များက ကြည့်နေသောကြောင့် သူမအား အရိုအသေပြုရန်လိုအပ်သည်။

"ဒီလိုမျိုးတွေလုပ်စရာမလို ပါဘူး.....ဆရာဇူက အိမ်ရှေ့စံမင်းသမီးနဲ့ မင်းသားကိုကယ်ထားတာဆို တော့ ကျွန်မ ကျေးဇူးမဆပ်ရသေးဘူး..." ကြင်ယာတော်ပိုင်က ချိုသာစွာပြုံးပြလိုက်သည်။

ထိုကဲ့သို့လှပသော အပြုံးအားမြင်လိုက်ရသဖြင့် ဇူအန်မှာ အံ့ဩမှင်သက်သွားသည်။

ဒီမိန်းမက တကယ်ကလေးတစ်ယောက်မွေးဖူးတဲ့မိန်းမလား....။ သူက ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

"အရှင်မက အရမ်းကြင်နာတာဘဲ.. ဒါက ကျွန်တော်တို့ရဲ့တာဝန်ပါဘဲ... အခွင့်အရေးမယူရဲပါဘူး..."

ကြင်ယာတော်ပိုင်က သူမ၏အစေခံများအား ခပ်ဝေးဝေးသို့နေရာညွှန်ပြ

လိုက်သည်။ ထို့နောက်သူမက ကန်ဘေးရှိလေသာဆောင်ထဲသို့ဦးဆောင်သွားလိုက်သည်။ ဇူအန်က သူမနောက်မှ တဖြေးဖြေးလိုက်သွားလိုက်သည်။

"ဆရာဇူက သောကတွေကို ကျွန်မကိုမပြောပြချင်ဘူးလား..." ကြင်ယာတော်ပိုင်က သိမ်မွေ့သော အပြုံးဖြင့်မေးလိုက်သည်။

"ဒါက အလုပ်ကိစ္စပါ... ပြောဖို့တောင်မထိုက်တန်ပါဘူး..." ဇူအန်သည် ကြင်ယာတော်ပိုင်နှင့် ဧကရာဇ်၏ ဆက်ဆံရေးအားကောင်းစွာမသိသောကြောင့် သူမအားဖွင့်မပြောရဲသေးချေ။

"ဆရာဇူရဲ့စွမ်းရည်နဲ့ဆိုရင် အမြန်ဖြေရှင်းနိုင်မယ်လို့ ကျွန်မယုံပါတယ်..." ကြင်ယာတော်ပိုင်၏အသံက ချို့သာစွာဖြင့်ထွက်လာသည်။ ကြားရသူအား နားဝင်ချို့လှသည်။

"ဆရာဇူက လျှို့ဝှက်နယ်မြေထဲက ထွက်လာပြီးတော့ ကျွန်မကို တစ်ခါမှ လာမတွေ့သေးဘူးနော်... ကျွန်မကိုရှောင်နေတာလား...."

ဇူအန်က မျက်နှာတစ်ချက်တွန့်သွားသည်။

"ဒီစကားလုံးတွေက နန်းတော်မှာ အထင်လွဲစရာဖြစ်နေမှာစိုးရိမ်ရပါတယ်...."

တခြားအချိန်တွင်မူ ဇူအန်သည် သူမအား သေချာပေါက်စနောက်ပြောဆို မည်ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူလျှို့ဝှက်နယ်မြေအတွင်းသို့ မဝင်ခင်အချိန်တွင် သူမနှင့် ဧကရာဇ်၏ဆက်ဆံရေးမှာ သေချာပေါက် နီးကပ်ကြောင်း သိရှိ လိုက်ရသောကြောင့်မဆင်မခြင်မလှုပ်ရှားရဲတော့ပေ။

"ဆရာဇူက ဘာတွေတွေးနေတာလဲ... ကျွန်မပြောတာက ဆရာဇူကျွန်မ ကိုပြန်ပေးဖို့ တစ်ခုခုမရှိဘူးလား.. ကျွန်မပြောမှဖြစ်မှာလား..." ကြင်ယာ တော်ပိုင် လက်ဝါးဖြန့်၍တောင်းလိုက်သည်။ လှပချောမွေ့သော လက် ကလေးများဖြင့်ဖြန့်ထားသည်။

ဇူအန်က နောက်ဆုံးတွင်နားလည်သွားသည်။ သူသည် အမွှေးအိတ် အားထုတ်လိုက်ပြီး လျှင်မြန်စွာ လှမ်းပေးလိုက်သည်။

"ကျွန်တော်ဘာလို့မေ့နေမှန်းမသိပါဘူး....ခွင့်လွှတ်ပါ.... အရှင်မ...." ထို အမွှေးအိတ်သည် သူ၏ကျင့်ကြံမှုအဆင့်အားဖုံးပေးနိုင်သောကြောင့် အလွန် အသုံးဝင်လှသည်။ အမှန်တွင် သူသည်ပြန်မပေးချင်ပေ။

ကြင်ယာတော်ပိုင်ကယူလိုက်ပြီး ဇူအန်အား အံ့သြနေဟန်ဖြင့်ကြည့်လိုက် သည်။

"ဆရာဇူရဲ့ကျင့်ကြံမှုက တိုးတက်တာတော်တော်မြန်တာဘဲ...."

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်အရှင်မ... " ဇူအန်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ကြင်ယာတော်ပိုင်မှာ ရယ်လျက်ပြန်ပြောသည်။

"ရှင်လျှို့ဝှက်နယ်မြေက ထွက်လာတော့ တစ်ခုခုပြောင်းသွားတယ်လို့ ကျွန်မဘာလို့ ခံစားမိနေတာလဲ...ရှင်က သာမန်မဟုတ်ဘူးဘဲ....."

ဇူအန်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။

"အဲ့ဒါဆိုရင်အရှင်မက ကျွန်တော်အရင်တိုင်းပြန်ဆက်ဆံတာကိုလိုချင်တာလား...."

သူတို့နှစ်ဦးစလုံး အတိတ်ကိုပြန်တွေးမိသွားသည်။

အဆောက်အဦးငယ်အတွင်းတွင် လေထုမှာ တဖြေးဖြေးအေးစက်လာသည်။

ကြင်ယာတော်ပိုင်က ရှက်ရွံ့စွာဖြင့်ပြန်ပြောလိုက်သည်။

"ဆရာဇူက အလုပ်ရှုပ်နေမယ်ဆိုတာ ကျွန်မ မနှောက်ယှက်တော့ဘူး...."

သူမက နန်းတော်ဥယျာဉ်သို့ ထွက်သွားတော့သည်။

ဇူအန်က နက်နက်နဲနဲစဉ်းစားနေဟန်ဖြင့် ကျန်ခဲ့သည်။

ကြင်ယာတော်ပိုင်နှင့်တွေ့ဆုံပြီးနောက် ဇူအန် အရှင်၁၁၏ အိမ်သို့ ပြန်သည်။ ရွှေရောင်ချည်ပန်းထိုးသံတမန်ဝတ်စုံအားဝတ်ဆင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ရွှေချည်ပန်းထိုးအိမ်တော်ဆီသို့ ဦးတည် သွားလိုက်သည်။

သူရောက်ရှိသည့်အခါ တိုင်၇နှင့် ချန်စတို့သည် ရုံးတော်တွင်အိပ်ငိုက်နေကြသည်။ သူ့အားတွေ့လိုက်သဖြင့် လျှင်မြန်စွာမတ်တပ်ရပ်လိုက်ပြီး မျက်လုံးများအားပွတ်လိုက်သည်။

"ဆရာ...."

ယခင်အချိန်များကပင် သူတို့သည် အရှင်၁၁ ၏လက်အောက်ခံများအဖြစ် နေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့၏ခေါင်းဆောင်သည် အချိန်ကြာမြင့်စွာပျောက်နေပြီး ယခုအချိန်မှာ ထူးထူးဆန်းဆန်းရောက်လာသည်။

ဇူအန်က သူတို့နှစ်ဦးအားပြုံး၍ ခေါင်းညိမ့်ပြလိုက်ပြီးပြောလိုက်သည်။

"လက်ထောက်အတွင်းဝန် ယုနန်ရဲ့ အချက်အလက်တွေအားလုံးငါလိုချင်

တယ်..."

သူတို့နှစ်ဦးစလုံးမှာ အံ့ဩသွားသည်။ သူတို့က ပြန်ပြောလိုက်သည်။

"ကျွန်တော်တို့ ဆရာယုကို နောက်ယှက်ဖို့ မသင့်ဘူးထင်တယ်... သူ့မှာ မင်းသမီးချန်နဲ့ ယုအိမ်တော်နောက်ခံ ရှိတယ်...ပြီးတော့..."

"ဘယ်တုန်းက ပန်းချည်ထိုးအိမ်တော်က ကလန်တစ်ခုရဲ့နောက်ခံကို ကြောက်ရွံ့သွားတာလဲ...." အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းသံသည် ထွက်လာသည်။ ငွေရောင်အဆင့် ရှောင်ကျန်းရန် ကအော်ဟစ်ငေါက်ငမ်းလိုက် ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဇူအန်က သူ့အား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီးချီးမွန်းလိုက်သည်။

"ရှောင်ကျန်းရန်ပြောတာမှန်တယ်... ဒါပေမယ့်ဘာလို့ ငါ့သူ့ကိုဆဲနေ တယ်လို့ ခံစားရတာလဲ...."

"နားလည်ပါပြီ...." တိုင်ဂုနှင့် ချန်စတို့မှာ ထိုကိစ္စ၏အရေးကြီးပုံအား ကောင်းစွာနားလည်သွား သည်။ သူတို့သည် ဇူအန်အား မတားမြစ်နိုင်ချေ။

ဇူအန်သည် စားပွဲပေါ်မှ ဖိုင်များမြင်သောအခါ မျက်ခုံးပင့်တက်သွားသည်။

"ဘာလို့ဒီလောက်များနေရတာလဲ.... "

ရှောင်ကျန်းရန်ကပြောလိုက်သည်။

"ကျိုးတိုင်းပြည်မှာ ယူအိမ်တော်က အင်အားအကြီးဆုံးအိမ်တော်ဘဲ.... ယူနန်က ဒီအိမ်တော်ရဲ့အကြီးဆုံးသားဘဲ. သူကမင်းသမီးကိုလက်ထပ်ထားပြီး လက်ထောက်အတွန်းဝန် ရာထူးကိုယူထားတယ်လေ ဒါ့ကြောင့်များသွားတာ ပါ...."

ဇူအန်က မျက်မှောင်ကြုံလိုက်သည်။ မြောက်များလှစွာသော ဖိုင်တွဲများရှိသော်လည်း သူသည် အကုန်လုံးအား သေချာပေါက်မကြည့်လိုပေ။

" ဆရာဘာကိုအလိုရှိတာလဲ... ကျွန်တော်ရှာပေးရမလား...."ရှောင်ကျန်းကပြောလိုက်သည်။

ဇူအန်က ရှောင်ကျန်းရန်သည် ပန်းချည်ထိုးရုံးတော်၏ သက်ရှိစာကြည့်တိုက်ဖြစ်ကြောင်း သတိရသွားသည်။ ထို့ကြောင့် သူက ဖုံးမကွယ်

တော့ဘဲ ပြောလိုက်သည်။ "သူ့ကိုဆွဲချနိုင်မဲ့ ကိစ္စတွေ အကုန်လုံးယူခဲ့ပါ"

ရှောင်ကျန်းရန် အံ့ဩသွားသည်။ အရှင်(၁၁)က ယုနန်ကိုဆွဲချချင်တာ လား။ သို့သော် သူက ဉာဏ်ကောင်းသဖြင့် လျှင်မြန်စွာပင် အထက်က ဖြစ်ကြောင်းနားလည်သွားသည်။ အနည်းငယ်တွေ့လိုက်ပြီး သူကပြော လိုက်သည်။

"ကျွန်တော်သိသလောက်အရ ဆိုရင် မြို့တော်ရဲ့ အနီရောင်စံအိမ်မှာ အလှ ဘုရင်မအသစ်ရောက်လာတယ်လို့ကြားတယ်... သူမရဲ့အလှနဲ့အနုပညာက အရမ်းကိုပြောင်မြောက်ပြီး သူမရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကိုယ် ရောင်းဖို့ငြင်းဆိုထား တယ်..... ဒါက အင်ပါယာအထက်တန်းလွှာကြားထဲမှာ ခေတ်စားနေ ပြီး ယုနန်ကလဲ သူတို့ထဲကတစ်ယောက်ဘဲ...."

ဇူအန်မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဧကရာဇ် သူ့အား အဘယ့် ကြောင့် ထိုကဲ့သို့ခိုင်းခဲ့သည်အား နားလည်သွားသည်။

Chapter 917

ချက်ချင်း အကူညီရခြင်း

ဇူအန် ရုတ်တရက် သတိရသွားသည်။ ရှောင်ကျန်းရန်သည် လမ်းလျှောက်ရင်းနှင့်ပင် စာဖတ်နေကြောင်း ရုတ်တရက် သတိရသွားသည်။ ဒီလူက စာကြမ်းပိုးဘဲ....

"မင်းအပြင်ကို တခါလောက်တော့ထွက်သင့်တယ်.. တကယ်လို့ မင်းဒီမှာ ဘဲ တစ်ချိန်လုံးစာအုပ်တွေထိုင်ဖတ်နေမယ် ဆိုရင် မင်းအဝေးမှုန်ဖြစ်သွား လိမ့်မယ်...."

"အဝေးမှုန်ဟုတ်လား..." ရှောင်ကျန်းရန်တွေးဆနေသည်။

"အဲ့ဒီရဲ့အဓိပ္ပာယ်က မင်းနဲ့နီးတဲ့အရာတွေကိုပဲ သဲသဲကွဲကွဲမြင်ရပြီးတော့ ဝေးသွားရင် မမြင်ရနိုင်ဘူးကိုပြောတာ.."

ဇူအန်က မျက်မှန်များလုပ်၍ ရောင်းစားရန် တွေးမိလိုက်သည်။

ရှောင်ကျန်းရန်ကခေါင်းငြိမ့်လိုက်သည်။

"ကျွန်တော်အဲလိုမျိုး ခံစားနေရတာကြာပြီ ဆရာ.... ကျွန်တော်စာဖတ်ဖို့ ဆိုရင် အနီးအနားကို ဆွဲကြည့်နေရတယ်...."

ဇူအန်ကပြုံးမိလိုက်သည်။ ရှောင်ကျန်းရွှမ်း၏မျက်လုံးများမှာ ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်နေသည်မှာ အံ့ဩစရာမရှိပေ။ သူက အဝေးမှုန် နေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

"ဒါနဲ့... အဲဒီက ပြိုင်ဘက်ကင်းအလှဘုရင်မရဲ့နာမည်ကဘာတုန်း...." သူက နောက်မှမျက်မှန်ပြဿနာအား ဖြေရှင်းပေးနိုင်မည်။ ယခုအချိန်တွင် အရေးကြီးသည့်အရာအားအရင်လုပ်ရမည်။

"ခဏလေး ဆရာ...." ရှောင်ကျန်းရန်က မျက်လုံးမှိတ်လိုက်ပြီး ခဏတွေး နေလိုက်သည်။

"ကျွန်တော်ထင်တယ် သူနာမည်က နန်ရွှမ်း.... ဟုတ်တယ်... နန်ရွှမ်း ဘဲ...."

ဇူအန်မှာ မှင်သက်သွားသည်။

" မင်းပြန်ပြီးမှတ်တမ်းတွေကို သွားမကြည့်တော့ဘူးလား... နာမည်တွေ

ကအစ မှတ်ထားနိုင်တာပေါ့... " ရှောင်ကျန်းရန်က သူ၏ဦးခေါင်းအား လက်ညှိုးဖြင့် ထိုးလိုက်ပြီး ရှက်ပြီးဖြင့်ပြောလိုက်သည်။

"ကျွန်တော် ဒါတွေအကုန်လုံးကို ခေါင်းထဲမှာ သိမ်းထားတယ်ဆရာ... စာကြည့်တိုက်လိုဘဲပေါ့ လိုအပ်တဲ့အခါမှာ ကျွန်တော် အချိန်မရွေးဆွဲထုတ် လိုက်ရုံဘဲ စာကြည့်တိုက်အစစ်နဲ့မခြားပါဘူး..."

ဇူအန်မှာ တအံ့တဩအထင်ကြီးသွားသည်။ ဒီလူက တကယ်ကို သက်ရှိ စာကြည့်တိုက်ဘဲ... သူသည်သာ ဇူအန်၏ အရင်ကမ္ဘာ တွင် ရှိသည်ဆိုပါက သေချာပေါက် ပြိုင်ဘက်ကင်းပါရမီရှင်ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

"မဆိုးပါဘူး...." ဇူအန်က ပုခုံးပုတ်ပြီး အသိအမှတ်ပြုလိုက်သည်။ မျက်မှန်လုပ်ဖို့က ပထမဆုံးဦးစားပေးဖြစ်သွားပြီ။ သေချာပေါက် ငါ ဒီလို ပါရမီရှင်မျိုးကို သိမ်းသွင်းထားရမယ်။

ပန်းချည်ထိုးအဆောက်အဦးက ထွက်လာသည့်အခါ ဇူအန်က အရှေ့ နန်းတော်သို့ သွားလည်ရန်စဉ်းစားမိသည်။ ဘာပဲပြောပြော ပိလင်းလောင် မှာ သူ့အတွက်စိုးရိမ်နေလိမ့်မည်။ သူက အရှင်၁၁ အဆောင်သို့ ပြန်ကာ အဝတ်အစားများ ပြောင်းလဲလိုက်သည်။ မည်သူမှမရှိသည်အား သေချာ စောင့်ကြည့်ပြီးနောက် လမ်းလွဲမှတစ်ဆင့် အရှေ့နန်းတော်သို့ သွားလိုက် သည်။

"ဟူး.... ပုံစံအမျိုးမျိုးပြောင်းနေရတာ တကယ်ပင်ပန်းတာဘဲ..." ဇူအန်မှာ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ သို့သော် သူသည် ပိလင်းလောင်အား ဖြစ်ခဲ့သမျှအရာအားလုံးအား ပြောပြလိုက်သည်။

"ရှင်က ယုနန်ကိုဆွဲချမလို့လား..." ပိလင်းလောင်မှာ ပထမဆုံး သူလုံခြုံစွာပြန်လာရသဖြင့် စိတ်အေးသွားသည်။ လျှို့ဝှက်နယ်မြေအတွင်း ဖြစ်ရပ်များ ပြီးပြီးနောက် သူမသည် ဇူအန် ဧကရာဇ်နှင့် သွားတွေ့တိုင်း ပြန်မလာမည်ကို စိုးရိမ်လျှက်ရှိသည်။ သို့သော် သူပြောပြ သည့် သတင်းများအား ကြားသည့်အခါ သူမမျက်မှောင်ကြုံလိုက်သည်။

"ယုနန်က ယုအိမ်တော်ရဲ့ဆက်ခံသူဘဲ... ပြီးတော့ သူက မင်းသမီးကို လက်ထပ်ထားတာ... ဘယ်လိုလုပ် လွယ်လွယ်ကူကူ အဲလိုလုပ်လို့ရမှာလဲ..."

"ငါတို့သူ့ကိုဆွဲချဖို့ဆိုတာမဖြစ်နိုင်သလောက်ဘဲ... အရှင်မင်းကြီးက မင်းကို အချိန်အကန့်အသတ်နဲ့ပေးထားတာ...." အနည်းငယ်တုံ့ဆိုင်းနေပြီးနောက် သူက သူမအား အလှဘုရင်မ အကြောင်းအား ပြောပြလိုက်သည်။ ဇူအန်က ပိလင်းလောင်ဝမ်းနည်းမည်ဆိုးသဖြင့် ကြိုတင်ကာ နှစ်သိမ့်ပေးလိုက်သည်။

" ကျွန်မ ရှင့်အတွက် တွေးကြည့်ပေးမယ်.... တကယ်လို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုရင် ကျွန်မ အရှင်မင်းကြီးကို အသနားခံလိုက်မယ်... အချိန်တစ်လအတွင်းမှာ ယုန်မိုးနောက်ခံကို ဘယ်လိုလုပ်ဆွဲချလို့ရနိုင်မှာလဲ... " ပိလင်းလောင် က အနည်းငယ်တိတ်ဆိတ် သွားသည်။

ဇူအန်က လျှင်မြန်စွာပြောလိုက်သည်။

"မင်းမလုပ်နိုင်လောက်ဘူး.... မင်းက ငါ့အတွက် ကူပြောပေးဖို့ မဖြစ်နိုင်တဲ့ တစ်ယောက်တည်းသောသူဘဲ.... ဧကရာဇ်က လျှို့ဝှက်နယ်မြေအထဲမှာ ငါတို့ရဲ့ဆက်ဆံရေးကို သံသယဖြစ်နေတာ... တကယ်လို့ မင်း အဲ့လိုလုပ်လိုက်တယ် ဆိုရင် မီးပုံပေါ်ဆီလောင်းချသလိုဖြစ်သွားမယ်...."

"အဲ့ဒါဆိုရင် ကျွန်မဘာလုပ်ရမှာလဲ..." ပိလင်းလောင်မှာ အနည်းငယ် အတွေးများရှုပ်ရှက်ခတ်သွားသည်။

"တကယ်လို့ ကျွန်မရဲ့ ပီအိမ်တော်ကို အသုံးချလို့ရနိုင်တယ်ဆိုရင်လဲ အသုံးပြုပြီးတော့ သူ့ကိုဆွဲချဖို့ကြိုးစားပေးမယ်..."

ဇူအန်မှာ ပိလင်းလောင် သူ့အတွက် ခံစားနေရသည်ကိုမြင်သဖြင့် ရင်ထဲတွင်နွေးထွေးသွားသည်။ သူကပြောလိုက်သည်။

"မပူပါနဲ့... ငါနည်းလမ်းတွေပြီးပါပြီ..."

"ဘာနည်းလမ်းတုံး...." ပီလင်းလောင်က စိတ်ရှုပ်သွားသည်။

"ဒါကအကြမ်းဘဲရှိသေးတယ်... ငါနည်းနည်းလေးလုပ်စရာရှိသေးတယ် ... ဇူအန်က အချက်အလက်အသေးစိတ်အား မပြောဘဲ လျှို့ဝှက်ထားလိုက်သည်။

ပီလင်းလောင်မှာမူ အင်းဟု တစ်ချက်မျှပြောပြီး ပြန်မမေးတော့ချေ။ ထို့အစားသူတို့သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အကဲခတ်နေကြသည်။ ကံမကောင်းစွာဖြင့် နန်းတော်ထဲတွင်ရှိနေသောကြောင့် အချိန်အကြာကြီးမရပေ။ စက္ကန့်အနည်းငယ် လေးမျှသည် အလွန်တန်ဖိုးရှိနေသည်။

သူတို့သည် နှစ်ကိုယ်ကြားမျှ စကားပြောရန်မလွယ်ကူသော်လည်း ယခုအချိန်တွင် ပီလင်းလောင်မှာ ဇူအန်အား ခေါ်တွေ့ ရန်အကြောင်းပြချက်ရှိနေသည်။ ထို့အပြင် သူသည် အရှေ့ပိုင်းနန်းတော်၏ အိမ်တော်ဝန်ဖြစ်လေရာ သူရှိနေခြင်းမှာ သင့်တော်သည်။ သို့သော် အကြောင်းပြချက်အစစ်အမှန်မှာ ပီလင်းလောင်သည် ဇူအန်အား ဒီနေရာတွင် အချိန်အကြာကြီးရှိနေစေလိုသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သူမသည် သူနှင့် အချိန်အတော်အတန်ကြာ ရှိနေလိုသည်။

ဇူအန် အရှေ့နန်းတော်မှထွက်လာသည့်အခါ နေဝင်လုနီးအချိန်ဖြစ်နေပြီ။ သူက အိမ်သို့အရင်ပြန်လိုက်ပြီး အဝတ်အစားအသစ်များ ဝတ်ဆင်လိုက်သည်။ ပြည့်တန်ဆာအိမ်သို့ သူ၏ အစိုးရဝတ်စုံနှင့်သွားပါက ပြဿနာတက်မည် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ချူယွဲ့ကျောက် နှင့် မုယုံချင်းဟယ်က အခန်းထဲတွင် စောင့်နေမည်ဟု မမျှော်လင့်ခဲ့ချေ။

"ယောက်ဖ... ယောက်ဖ... ကျုပ်တို့အဖိုးမကြာခင် စစ်တိုက်သွားတော့မှာ...."ချူယွဲ့ကျောက်က စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ဇူအန်ကပြန်ပြောလိုက်သည်။

"သူစစ်တိုက်သွားတော့မှာဆိုတော့ မင်းဝမ်းမနည်းနေသင့်ဘူးလား...ဘာလို့ပျော်နေတဲ့ပုံပေါက်နေတာလဲ..."

"အဖိုးက ဘယ်လိုဘဲဖြစ်ဖြစ် အဆင်ပြေပြီးသားလေ... သူက သေချာပေါက်နိုင်မှာဘဲ... ဘာလို့စိုးရိမ်ရအုန်းမှာတုန်း..."

ချူယွဲ့ကျောက် က ပြုံးရွှင်စွာဖြင့်ပြောလိုက်သည်။

"ကျုပ်က သူ့စည်းကမ်းတွေကနေ ခဏလွတ်သွားတာကြောင့်ဝမ်းသာနေ

တာ... အရင်တုန်းကကိုယ်လုပ်ချင်တာ မလုပ် ရဘူးလေ... အခု သူသွားပြီ ဆိုတော့ ယောက်ဖတို့နဲ့ လာပြီးကစားလို့ရတာပေါ့..."

ဇူအန်မှာ ခေါင်းတော်တော်ကိုက်သွားသည်။ အကယ်၍ ဤတစ်ယောက် သာ သူ့နောက်တစ်ကောက်ကောက်လိုက်နေပါက မည်ကဲ့သို့လှုပ်ရှားရမည် နည်း။

မုယုံချင်းဟယ်မှာ အံ့သြသွားသည်။ အစ်ကိုကြီးချူနဲ့ သူ့ယောက်ဖက အရမ်းနီးကပ်လွန်းနေတာ မဟုတ်ဘူးလား။ ဒါက ချူယွဲ့ကျောက် က အခြားယောက်ျားလေးကစားဖော်မရှိခဲ့လို့များလား။

"နေ့တိုင်းကစားဖို့တွေးမနေနဲ့ မင်းရဲ့ကျင့်ကြံမှုကို လစ်လျူရှုမယ်ဆိုရင် မင်းအစ်မကြီးက သေချာပေါက်စိတ်မကောင်း ဖြစ်လိမ့်မယ်..." ဇူအန် က စိုးရိမ်ဟန်ဖြင့်ပြောလိုက်သည်။ အကြီးဖြစ်ရသည်မှာ အင်မတန်ကောင်း သည်။ သူသည် ထိုနှစ်ဦးအား မထိန်းချင်ပါက အကြောင်းပြချက် ကောင်းကောင်းရှိသည်။

"ခင်ဗျား တော်တော်ညစ်ပတ်တာဘဲ... ပြောနေတဲ့ပုံက အဖိုးကြီးအတိုင်း

ဘဲ...." ချူယွဲကျောက်က မျက်နှာ မဲရုံပြီးပြော လိုက်သည်။ ရုတ်တရက် အဝင်ပေါက်ဝမှ အသံထွက်လာသည်။

"ဆရာဇူရှိလား..."

ဇူအန်အဝင်ပေါက်ဝသို့လှည့်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ လူနှစ်ယောက်အား တွေ့လိုက်သည်။ အသက်ပိုကြီးသောလူ တစ်ယောက်မှာ စိုးရိမ်တကြီးဖြစ် နေဟန်ရှိသော်လည်း အခြားတစ်ယောက်မှာမူ ညှိုးငယ်နေဟန်ရှိသည်။

"အစ်ကိုကောင်းနှင့်အစ်ကိုဖေးတို့ဘဲ အထဲလာခဲ့အထဲလာခဲ့ပါ..." ဇူအန် သည် လျှို့အိမ်တော်မှ ကောင်းယင်နှင့် ဖေးအိမ်တော်မှ ဖေးယိုတို့ ဖြစ်ကြောင်းသိလိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ဦးမှာအလွန်တရာဇွဲကြီးလွန်းလှသဖြင့် လျှို့ဝှက်နယ်မြေပြိုကွဲသွားသည့်အခါတွင်တောင်မှ သူတို့သည် အသက် လွတ်မြောက်နိုင်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

"ဆရာဇူက ကျုပ်တို့ကိုအဲလိုခေါ်စရာမလိုပါဘူး... ဆရာဇူက နာမည် အရင်းအတိုင်းခေါ်လို့ရပါတယ်...." သူတို့နှစ်ဦးက လျှင်မြန်စွာပြန်ပြော လိုက်သည်။

သူတို့၏ယခင်မာနကြီးသောအနေအထားများမှာပျောက်ကွယ်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

"ဟေ့မင်းတို့နှစ်ယောက်က အရင်တုန်းက ဂျုံစောင်းတကြွကြွနဲ့မို့လား... ဘာလို့ရုတ်တရက် ကြီးပြောင်းလဲသွားတာတုန်း...." ထိုသူနှစ်ဦးသည် သူတို့၏သက်ဆိုင်ရာ အိမ်တော်များ၏ဆက်ခံသူများဖြစ်သည်။ချူယွဲ့ကျောက်နှင့် မုယုံချင်းဟယ်တို့မှာ မည်သူတွေမှန်း လျင်မြန်စွာသိသွားကြသည်။

ကောင်းယင်ပြန်ပြောလိုက်သည်။

"ဆရာဇူက ကျုပ်တို့အသက်ကိုကယ်ထားတာလေ... ဒါ့ကြောင့် ကျုပ်တို့ဒီလိုဆက်ဆံတယ်ဆိုတာပုံမှန်ပါဘဲ.... ဒီနေ့ကျုပ်တို့ ဆရာဇူကို လေးစားမှုပြုရအောင်လို့ သောက်ဖို့လာဖိတ်တာ...."

ချူယွဲ့ကျောက်မှာ မျက်လုံးများပင့်သွားသည်။

"သွားသောက်ကြမှာလား.... ငါလဲလိုက်ချင်တယ်...."

ဖေးယိုက မျက်မှောင်ကြုံသွားသည်။ သေချာပေါက်ပင် သူသည် ချီဘုရင်၏ ဘက်တော်သားများအား မနှစ်သက်ပေ။ သို့သော် ချူယွဲ့ကျောက်၏အစ်မကြီးမှာ ဇူအန်၏ ဇနီးဖြစ်သော ကြောင့် သူက မငြင်းပေ။ သူကပြောလိုက်သည်။

"မင်းလာလို့ရပါတယ်... ဒါပေမယ့် မုယုံသခင်မလေးတော့ မသင့်တော်
မှာစိုးရတယ်..."

မုယုံချင်းဟယ်မှာ မျက်ခုံးများပင့်လျှက်ပြောလိုက်သည်။

"ဘာလို့လဲ"

သူမသည် စစ်တပ်ထဲတွင် နာမည်ဆိုးဖြင့် ဖြင့် ကျော်ကြားသောသူဖြစ်ရာ
သူမ ကောင်းကောင်းဆက်ဆံသောသူမှာ သူမ၏အစ်ကိုချူသာရှိသည်။

ဖေးယိုက ဟက်ဟက် ပက်ပက်ရယ်လိုက်ပြီးပြန်မပြောတော့ချေ။
ကောင်းယင်က မနေနိုင်တော့ဘဲ

"ငါတို့သွားမှာ အနီရောင် စံအိမ်ကို သွားမှာ...မိန်းကလေးတွေ လိုက်လို့မ
ရဘူး..."
